

הארץ ולהשפטם בhem הבריות, ושניהם נתנו אוֹרֶם בשוה. אמרה הלבנה, אין נאה להשפט ולהתנגן בשני כתרים בשוה. מה עשה הקדוש ברוך הוא? המoit אותה, והינו הכהра של שער ראש חדש שנאמר בו (במדבר כה) חטאתי לה.

אמר רבי יעקב, בכמה מקומותינו שנינו את זה, ולא התישב בלבוי הענן. פשׁבא רב נחמן, באו ושאלו אותו. אמר כמשמעו. אמר רבי יהודה לרבי יעקב, פלום אתה רוצה לעבר על דברי חבריך?

שתק.

רבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא בא לראות את רבי אלעזר חתנו. יצאה בתו ולקחה גדי לחשק אותו. אמר לה, לכני ומעט עצמי מלפני בעליך, שהוא קדוש. שמע רבי אלעזר ואמר, עכשו ידעתי, אני נזכר בךך אחד, שהיה מרגלית יקרה שנאמר על הלבנה, כמו ששנינו שהקדוש ברוך הוא אמר ללבנה לכני ומעט את עצמי, שחובה הלבנה שלא נתן לה שלטון. אמר לו חמיו, אך אני שמעתי לך היה מסדר בלבוי, וכי שלא לעבר על דעת חבריו שתקתי.

פתח רבי אלעזר ואמר, הדברים לו אשריך ישראל מי כמוך עם נושא בה, מגן עזרך ואשר חרב גאותך. אמר רבי אלעזר, וכי גאותם של ישראל בחורב הוא? לא כך! שהרי החרב נתנה לעשו, שפטותך בראשית (ט) ועל מרכב תהיה. אלא כך שמעתי מאבי, שאלו פלמידי חכמים, שפआשר שומעים דבר ולא מתישב בלבם, והם עורכים קרבות בחורב, ורוצים להרג זה דין עם דין באיןון מגיחי

מאורות והגימות ביד (ג"א כה) ה רקיע להיות ממשלה על הארץ ולהשתמש בהם הבריות ושניהם נתנו אוֹרֶם בשוה. אמרה הלבנה אין נאה להשמש ולהתנגן בשני כתרים בשוה. מה עשה הקדוש ברוך הוא? המoit אותה והינו הכהра של שער ראש חדש

שנאמר בו (במדבר כ"ח) חטאתי לי.

אמר רבי יעקב יבכמה אחר תניין דא ולא אמר אתישבא בלבאי עניינה, פד אהא רב נחמן אותו ושיילוהו, משמען אמר (ג"א במשמעו). אמר רבי יהודה לרבי יעקב כלום אפה רוצה לעבור על דברי חביריך, אשתייק.

רבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא אמר למחמי לרבי אלעזר חתניה נפקת ברתיה וشكלה יודוי לנשקא להוז, ואמר לה לכני ומעט אתה עצמן מקמיה בעליך דייהו קדישא. שמע רבי אלעזר. אמר, כען ידענא אנה מדרכנא מלאה חד דייהי מרגלא יקירה דאתמר על סירה כדתניין דקדשא ברייה הו אמר לסירה לכני ומעט אתה עצמן דחשהה סירה דלא אמרתיהיב שולטנא לה, אמר ליה חמוי, אנה בך שמענא ובך הוה מסודר בלבאי יבגין דלא אעבער על דעתהך דחבראי שתקתי.

פתח רבי אלעזר ואמר (דברים ל"ז) אשריך ישראל מי כמוך עם נושא בכי מגן עזרך ואשר חרב גאותך, אמר רבי אלעזר וכי גאותן של ישראל בחורב הוא, לא או ה כי דקה חרב לעשו אתיהיבת דכתיב (בראשית כ"ז) ועל חרב תהיה אלא ה כי שמענא מאובי דאלין פלמידי חכמים דכך שמען מלאה ולא אתישבא בלבוז ואינון מגיחי קרבא